

זה הדדק

زوهددك ZO HADEREKH

גיליון 28, 17 ביולי 2019

ברית דמים

טראמפ ונתניהו רוצים שיתוף פעולה צבאי; את המחיר נשלם כולנו

לכן חשוב להדגיש כי ברית צבאית זו איננה רק ספיין לקראת הבחירות. מדובר בצעד נוסף ברתימת העגלה הישראלית לאסטרטגיה האימפריאליסטית של ארה"ב באזור ובעולם. מעניין גם, כי "הנדיב בנשיאי ארה"ב" רוצה לקדם ברית זו שעה שצוותי הבית הלבן לוחצים לשנות את הסכם הסחר החופשי שנחתם עם ישראל. זאת, בדומה לפתיחת הסכמי הסחר של ארה"ב עם מקסיקו ועם קנדה – על מנת למקסם את הרווחים של הקפיטליזם האמריקאי. המחיר שאזרחי ישראל ישלמו עבור שינוי הסכם הסחר הוא כאין וכאפס לעומת המחיר בדם שנשלם, כל יושבי הארץ, אם וכאשר יחליט ממשל טראמפ לפתוח במלחמה נגד איראן או שיבחר לתקוף כל מטרה אחרת במזרח התיכון.

בן כספית דיווח ("מעריב", 10.7) כי ראש הממשלה בנימין נתניהו בוחן את האפשרות לחדש את המגעים בעניין כינון "ברית הגנה" עם ארצות הברית. ההיגיון הפוליטי קצר הטווח מאחורי המהלך מובן: נתניהו מינף היטב לצרכיו האלקטורליים את יחסיו הקרובים עם מנהיגי ארצות הברית, רוסיה, הודו, ברזיל ומדינות נוספות ערב הבחירות האחרונות, והוא מעוניין לעשות זאת שוב.

נתניהו חותר אפוא לנצל את העובדה כי הנשיא דונלד טראמפ הוא "הנדיב" מכל נשיאי ארה"ב לפניו ביחס למדיניות הימין הישראלי. הוא הוכיח זאת בהכרתו בריבונות ישראלית בגולן הכבוש, שהצטרפה להחלטותיו הקודמות - פרישה מהסכם הגרעין והעברת השגרירות האמריקאית לירושלים.

לדברי פרשן "הארץ" עמוס הראל (12.7), "הצורך הפוליטי של נתניהו וטראמפ נעשה הדדי. כשמעמדו בסקרים מקרטע, נתניהו זקוק למהלך מהדהד בזירה האסטרטגית". פרשן "וואינט", רון בן ישי, הוסיף: "ברור כי נתניהו וטראמפ אכן מדברים בימים אלה, כולל השבוע בשיחת טלפון טרנס-אטלנטית, על אקט הצהרתי שאמור לסייע לנתניהו במערכת הבחירות הנוכחית, ולהמחיש לציבור עד כמה הוא משפיע על היושב בבית הלבן ועל התמיכה האסטרטגית שארה"ב מושיטה לישראל".

לפי בן ישי, "השניים מדברים על הצהרה שמעניקה משנה תוקף למצב הקיים שבו הממשל בווישינגטון, כל ממשל, נותן לישראל מענק ביטחוני שנתי שבמסגרתו מקיימים ביניהם מערכות הביטחון, קהיליות המודיעין והצבאות של ארה"ב וישראל שיתופי פעולה וחילופי מידע הדוקים על בסיס יומיומי. בנוסף, מקיימים הצבאות תרגילים משותפים – בעיקר כדי להיות מוכנים למקרה שישראל תזדקק לסיוע אמריקני ביירוט טילים ורקטות, וסיוע לוגיסטי דחוף בעת מלחמה".

יצוין כי ארה"ב כבר מאחסנת ציוד צבאי ואמצעי לחימה של הכוחות המזוינים של ארה"ב בישראל, למקרה שתחליט לפעול בדחיפות במזרח התיכון. לפי מזכר הבנה שנחתם בין שתי המדינות, הציוד עומד לרשות ישראל בשעת חירום. הפרשנים הוותיקים שכחו גם את דבר קיומם של בסיסים צבאים אמריקאיים על אדמת ישראל.

חד"ש: מחויבים למשותפת

מועצת חד"ש התכנסה בשפרעם ובחרה (13.7) את רשימת מועמדיה לכנסת ה-22. המועצה החליטה על העתקת הרשימה ממערכת הבחירות לכנסת ה-21. זאת, לאחר שכאלף צירים ערבים ויהודים הכריעו פה אחד להעניק אמון ברשימה הקיימת ולא לערוך בחירות פנימיות חוזרות. במקום הראשון ברשימה יעמוד ח"כ איימן עודה, ואחריו (לפי הסדר) יוצבו ח"כ עאידה תומא-סלימאן, ח"כ עופר כסיף, ח"כ יוסף ג'בארין, ג'אבר עסאקלה, יוסף אל-עטאונה, נועה לוי ופיידא נערה טבעוני. בדיון שנערך במועצה, חיזקו רבים את ידי צוות המו"מ מטעם חד"ש, וקראו לכונן במהרה את הרשימה המשותפת – שהיא האלטרנטיבה הערכית, הערבית-יהודית והחשובה ביותר במאבק להפלת שלטון הימין. חד"ש, רע"ם, בל"ד ותע"ל, שהרכיבו את הרשימה המשותפת ב-2015, הודיעו ביוני על החלטתן לרוץ שוב יחדיו. אולם מאז הן מתקשות להגיע להסכמות לגבי הרכב הרשימה, והמאמצים לאיחוד נתקלו בשבועות האחרונים בקשיים. ועדת ההסכמה, שאמורה הייתה לסייע בגיבוש הרשימה, השמיעה ביקורת כלפי בל"ד בגלל סירובה לקבל את סיכומי הוועדה. המחלוקת בין הסיעות עוסקת באיזש המקומות 11 עד 14 ברשימה המשותפת העתידית. המועד הסופי להגשת הרשימות לוועדת הבחירות הוא 1 באוגוסט.

סוף-סוף אנו מבינים למה פרצו המחאות

"גורמים זרים מחוץ לישראל היו מעורבים לכאורה בהסתה ובהתססת המהומות של חלק מיוצאי אתיופיה, באמצעות פרופילים בדויים ברשתות חברתיות. כך טוענים מומחים לרשתות חברתיות שבדקו את הנושא. יש סימנים ברורים לפעילות רשת מתואמת ולא אותנטית המלבה את מחאת יוצאי אתיופיה", אמר מומחה רשת בעל עבר מודיעיני עשיר, אחרי שערך בדיקה והגיע לעמוד שקיים יותר משנתיים ומציף באופן מתמשך טענות על גזענות כלפי יוצאי אתיופיה כדי להפוך אותו ויראלי".

(מערב, 5.7)

נעצר ונכלא כי שרף חולצה וכוחתה

"משטרת ישראל תפעל ביד נוקשה נגד כל גילוי אלימות ופגיעה בסמלי שלטון. לפני זמן קצר נעצר צעיר (24) תושב אשדוד שתועד במהלך מחאת הקהילה האתיופית בכניסה הדרומית לעיר (צומת ביג) מעלה באש מדים וכומתות של חיל משמר הגבול במשטרת ישראל. בפעילות חקירתית מהירה נודעה זהותו של החשוד והוא כאמור נעצר בצהריים והועבר לחקירה בתחנת המשטרה שבסיומה נכלא".

(הודעת משטרת ישראל, 4.7)

בתיאוקרטיה אין מחאות חברתיות

"בימים האחרונים אנו רואים את מדינת ישראל כמדינה יהודית דמוקרטית מערבית במערומיה ובחרפתה ובחולשתה. לצערנו ולדאבונו ליכנו, אירע המאורע הטרגי שבו נהרג בן העדה האתיופית בירי שוטר, דבר אשר צריך להיחקר חקירה אמיתית. מאורע זה גרר הפגנות נוראות אשר כבר גבלו באנרכיה ממשית, עם נזקים אדירים. אנו חוזרים ומפרסמים על פי דרכה של תורה אסור באיסור מוחלט לחסום כבישים ודרכים. הפגנות הגורמות לוויכוח ציבורי ושיש בהן ריח של כמעט מלחמת אחים ואנרכיה, אסור בשום פנים ואופן להרשות, ומן הראוי שיחוקקו חוק".

(הרב רצון ערוסי, אתר "הקול היהודי", 4.7)

גם ביבי ראה חיילים בריטים בים... בטרם נולד

"נשיא ארה"ב, דונלד טראמפ, אמר בנאומו בחגיגות יום העצמאות האמריקאי בושינגטון, כי הצבא שלט באוויר והשתלט על שדות התעופה הבריטיים במלחמת העצמאות במאה ה-18. זאת, למרות שהמצאת המטוס התרחשה יותר ממאה שנה לאחר מכן".

(הגרדיאן, 6.7)

המתנחלים רואים את העתיד מול עיניהם

"אלפי תושבים ביו"ש נדהמו הבוקר לגלות כי צמתים מרכזיים ברחבי יהודה ושומרון עוטרו בדגלי אש"ף. הדגלים שגרמו למאות פניות למוקדי המועצות השונות, בצד תמונות שעיתור את הרשתות החברתיות בשעות הבוקר המוקדמות, עוררו זעם רב על המהלך שנראה שנעשה בידי הפלסטינים כפי שנעשה בעבר במקומות שונים כדוגמת כביש מס' 1 בסמוך לחאן אל-אחמר. אלא שכעת מתברר כי האחראים ל'דגלול' הצמתים המרכזיים הם לא אחרת מאשר תנועת רגבים שהחליטה להעיר את השטח".

(ערוץ 20, 7.7)

הסנדלר הולך יחף

"פועלים באתרי הבנייה הופתעו לראות בתקופה האחרונה כי נציגים מטעם ההסתדרות שהגיעו לאתרים במסגרת פעילות יוזמה להעלאת המודעות לבטיחות באתרים – הגיעו כשחלקם לבושים בצורה לא בטיחותית בלשון המעטה. נציגי ההסתדרות לא חבשו קסדות, ושתי נציגות נצפו מסתובבות עם חצאיות, ואחת מהן אף התהלכה מאתר לאתר בכפכפים".

(כלכליסט, 8.7)

דברים בשם אומרם

הנשים למטבח ולחדר לידה

"הרב שלמה אבינר, מבכירי הרבנים בציונות הדתית שחתום על המכתב נגד הצבת איילת שקד בראש רשימת ימין מאוחדת, הסביר את גילוי הדעת עליו חתם. בראיון לרשת ב' הרב נשאל: 'אם היה מדובר באישה דתיה, זה כן היה בסדר?'. הוא השיב: 'גם לא בסדר. המערכולת המסובכת של הפוליטיקה היא לא זירה בשביל התפקיד הנשי. נשים לא לפוליטיקה'".

(מהדורת החדשות ברשת ב', 4.7)

הקרן הלא-קיימת

"בראיון שקיים חה"כ מהליכוד ניר ברקת, טען כי מפגיני העדה האתיופית ממומנים בידי 'הקרן החדשה'. בתגובה לכך טען מנכ"ל הקרן כי ברקת עצמו היה בעבר קשור לפעילות הקרן. מיקי גיצין, המשמש כמנכ"ל הקרן החדשה, כתב לאחר הריאיון של ברקת: 'היו ימים של ברקת שהוא עבד עם הקרן החדשה לישראל. בקיצור, שלא יבלבל במוח, ושלא יצטרף למקהלת הימין כי הקשר שלו עם הקרן מתועד היטב'".

(אתר "כיכר השבת", 4.7)

אז מי עומד מאחורי המחאות?

"היו טרמפיסטים שניסו ללבות את האש עוד יותר ורכבו על המחאה של הקהילה האתיופית משיקולים פוליטיים".

(השר לביטחון פנים גלעד ארדן בטוויטר, 5.7)

מכתבים למערכת

חוטבי עצים ושואבי מים

הגבעונים סיפרו ליהושע כי באו ממרחק רב, למרות ששכנו במרכז הארץ – בגבעון הצפונית לירושלים (הכפר גיב כיום). זאת, מפני שפחדו שמא יישחטו כולם ("להשמיד את כל יושבי הארץ מפניכם", יהושע, ט', ל"ג). למרות "מעשי הרמייה" של הגבעונים, יהושע חמל עליהם ("כי יציל אותם מיד בני ישראל ולא יהרגם"). הוא הפך אותם חוטבי עצים ושואבי מים.

העובדות הפיליפיניות, שהגיעו לארץ ברשות, וילדיהן הישראלים – אינם זוכים לחמלת שר הפנים החרדי ויר"ר ש"ס אריה דרעי. הם אינם זוכים אפילו כמעמד של "חוטבי עצים ושואבי מים", אלא נידונים לגירוש מהארץ אחרי שנים רבות של העסקת הנשים בעבודת הסיעוד הקשה.

דן יהב, תל-אביב

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דוח קשה על מצב העובדים בשטחים הכבושים

מקום עבודה. כלומר, במוצע עובד פלסטיני אחד אחראי למחיתם של כשישה בני משפחה ויותר. כמו כן, הדוח מציין כי גדל מספר העובדים הפלסטינים המועסקים בישראל או בהתנחלויות, כ-127 אלף, אבל מצבם לא השתפר. הם קרבנות להתנכלויות, היעדר אכיפת חוקי עבודה, משתכרים מתחת לשכר מינימום, נתונים לעיכוב במחסומים ועוד, נכתב.

את הנתונים אספו משלחות שסיירו בישראל, ברשות הפלסטינית, ברצועת עזה וברמת הגולן. הן נפגשו עם עובדים ברצועת עזה, הגדה המערבית ורמת הגולן. לפי מסקנות הדוח, מצבה של הכלכלה הפלסטינית לא השתפר רבות בשנה החולפת לאחר שנים של מיתון עמוק. כמו כן, המשק ברצועת עזה קטן אשתקד בכ-7% ושיעורי האבטלה בעזה הם מהגבוהים בעולם – יותר ממחצית מכוח העבודה.

בין מסקנות הדוח: "על מנת לשפר את רמת התעסוקה של הפלסטינים, על ישראל להסיר את הסגר ולפרק את כל המחסומים. יש לאפשר לעובדים להגיע למקומות עבודתם בישראל, לאפשר ייצוא סחורה פלסטינית ולהפסיק את האפליה הקיימת כלפי העובדים הסורים ברמת הגולן הכבושה". עוד אמרו אנשי ארגון העבודה, כי מדי שנה מתווספים לכוח העבודה הפלסטיני רבבות אלף צעירים "הנידונים לאבטלה ארוכה".

אפרים דויד

כמה פועלים בדיוק עוברים את הגבול מעזה לישראל

בימים האחרונים מופיעים בכלי התקשורת בישראל פרסומים בעניין שינויים במשטר ההיתרים שמנהלת ישראל מול תושבי עזה. אך לפי ארגון "ג'ישה", חלק מהדיווחים אינם מדויקים ו"מוזנים בידי בעלי אינטרס".

לדברי הארגון, כמות בלתי-מבטלת מהיתרי הסוחר שמאשרת ישראל לאחרונה ניתנים למעשה לפועלים היוצאים לעבודה בישראל. כלומר, ישראל מאפשרת לפלסטינים מעזה לעבוד בישראל אבל מתעקשת להתנהל כאילו הם "סוחרים". ישראל מחליטה בלעדית מה מספר המחזיקים בהיתרי סוחר. בתקופות שפל היו הרבה בודדים, ובתקופות אחרות – כ-3,500. עדויות ראייה הצביעו על כך שבתקופות השפע, רבים מהיוצאים בתואנת היתרי סוחר היו פועלים. זאת בידיעת מפעילי המעבר והאחראית על חלוקת ההיתרים, יחידת מתאם פעולות הממשלה בשטחים.

היו פרסומים שטענו כי בעוד ישראל מאפשרת ל-5,000 תושבי עזה לצאת בהיתרי סוחר, מתקשים הפלסטינים למלא את המכסה. אלא שהוועדה האזרחית, הגוף מטעם הרשות הפלסטינית שמתאם את בקשות המעבר עם הרשויות בישראל, מסרה את הנתונים הבאים: בשלושת החודשים מאז 1 באפריל ועד היום הוגשו 8,964 בקשות להיתר סוחר. מתוכן, אישרה ישראל 3,825 ו-699 עדיין בבדיקה. 2,821 טרם זכו בהתייחסות, ו-1,619 סורבו. תוקפן של הבקשות משתנה, וחלקן מתאימות רק לחודש. לכן נכון להיום, יש 3,227 היתרי סוחר בתוקף. "אין אפשרות לדעת כמה מהם הם פועלים", הדגישו בארגון הפועל להסרת המצור על רצועת עזה.

אלפי משלחות מ-187 מדינות הגיעו בחודש שעבר לג'נבה לציון שנת המאה של ארגון העבודה הבינלאומי. המשלחות, המייצגות ממשלות, עובדים ומעסיקים, נפגשו במטרה לבחון כיצד להתמודד עם השינויים בעולם העבודה.

המשתתפים דנו, בין היתר, בשאלת האלימות וההטרדות במקום העבודה. זאת במטרה לקדם אמנה בינלאומית חדשה להתמודדות עם התופעה, שהיא תולדה של הניצול הקפיטליסטי. על כך פורסם בהרחבה בעיתונות הישראלית.

מה שלא פורסם בשום כלי תקשורת מקומי – הוא שבמסגרת הוועידה וכמדי שנה, הוגש דוח מיוחד תחת הכותרת "מצבם של העובדים בשטחים הערביים הכבושים".

הדו"ח הוא בבחינת כתב אישום חריף נגד הכיבוש ובייחוד נגד ניצולם של עובדים תחת כיבוש. מדובר בדוח העוסק בניצול העובדים פלסטינים בשטחי הגדה המערבית, רצועת עזה ומזרח ירושלים והעובדים הסורים ברמת הגולן הכבושה.

הדוח קובע כי "מצבם של העובדים הפלסטינים נותר כבי רע". עוד עולה מהדוח, כי כמעט רבע מיליון עובדים פלסטינים הם מובטלים. אך מעבר לאבטלה החריפה, השתתפותם של הפלסטינים בשוק העבודה האזרחי הוא נמוך במיוחד. רק למחצית מהגברים ועשרה אחוז מהנשים יש

סא"ל הוא נציג העובדים בישראל בארגון העבודה

עם משתתפי הכנס של ארגון העבודה הבינלאומי שנערך בחודש שעבר נמנה קצין צה"ל בכיר בדימוס, פיטר לרנר. במשך שנים עסק בהסברת הכיבוש ומדיניותה התוקפנית של ישראל עבור העיתונות הזרה. עתה הוא אחד משני נציגי ציבור העובדים בישראל בארגון המסונף לאו"ם – קצין צה"ל שלא היה שכיר ולו יום אחד בחייו, ושמונה לאחרונה לתפקיד מנכ"ל האגף לקשרי חוץ בהסתדרות.

לרנר (45) סיפר לאתר ההסתדרותי "דבר": "לאורך כל הקריירה הצבאית שלי התעסקתי בקשרי חוץ, מדיה ודוברות. הייתי תמיד גשר בין ישראל לבין העולם. ידעתי שזאת תהיה הפסגה של הקריירה הצבאית שלי ופרשתי בדרגת סגן אלוף ב-2017". מאז שחרורו מצה"ל הרצה לרנר במקומות שונים בעולם וכתב מאמרי דעה בסוגיות ביטחוניות ופוליטיות – בהם תמיד הגן על הכיבוש ועל מדיניות ממשלת הימין.

את ההיכרות עם המחלקה הבינלאומית ערך עוד בתפקידו הצבאי. הוא תדרך משלחות של איגודים מקצועיים שאירחה ההסתדרות והסביר להם על נפלאות הכיבוש. לאפשרות לעבוד בהסתדרות נחשף לפני כחצי שנה, כאשר יצר עמו קשר מנהל אגף הפרישה של צה"ל לגבי פנייה שהתקבלה מהאגף לקשרים בינלאומיים בהסתדרות.

יצוין כי זה עשרות שנים פועלת ההסתדרות כשליחה של כל ממשלות ישראל (לרבות ממשלות הימין הקיצוני), ומגינה על המשך הכיבוש של השטחים הפלסטיניים. ההסתדרות פועלת בתיאום עם משרד החוץ וגורמים ממלכתיים נגד תנועת החרם על ישראל ובייחוד נגד החרם שהטילו איגודים מקצועיים רבים ברחבי העולם על תוצרת ההתנחלויות. זאת, על אף שההסתדרות סגרה את סניפיה בהתנחלויות לפני שנים רבות והפסיקה לפעול בהן.

מטרת הברית שכווננו נתניהו, טראמפ ובן-סלמאן

נורמליזציה בלי סיום הכיבוש

שקיים יחד עם הרמטכ"ל רא"ל אביב כוכבי ומפקד חיל האוויר האלוף עמיקם נורקין.

נתניהו שוב מבהיל את הציבור מפני "האיום האיראני", אך למעשה פועל בשיתוף פעולה הדוק עם נשיא ארצות הברית דונלד טראמפ ועם שליטי מדינות המפרץ כדי להבעיר את המזרח התיכון. המתיחות המסוכנת בין איראן לבין ארה"ב ואירופה שאנחנו עדים לה כיום, היא עצמה תוצאה של תכנית טראמפ ונתניהו להסלמה במצב העניינים במזרח התיכון כולו. הגברת העשרת האורניום באיראן מעל לרמות שנקבעו בהסכם הגרעין היא תולדה נוספת של ריסוק ההסכם, שהפר הנשיא טראמפ במאי 2018. זאת בעידודם של נתניהו ויועציו מחרחרי המלחמה.

התכנית של נתניהו וטראמפ הייתה ברורה מלכתחילה: ארצות הברית

תפרוש מהסכם וינה (שנחתם ביולי 2015) ותשית מחדש את הסנקציות על טהראן. בהמשך, לאחר שאיראן תתנער מההסכם אף היא, תוכל ארצות הברית להטיל עליה עוד סנקציות וחרימות. ממשל טראמפ מתייחס לאיראן שוב כאל מדינה מנוודה ומוחרמת. כך חותרת ארה"ב לפתוח פתח למתקפה צבאית אמריקאית על איראן. המצב עכשיו ממשיך להחמיר ורוחות מלחמה נושבות במזרח התיכון. עלינו לעשות כל שביכולתנו כדי לבלום אסון בדמות מתקפה רצחנית אמריקאית נוספת. לנתניהו מצדו חשוב גם למנוע מאיראן תכנית גרעינית כדי לשמור על מעמדה המונופוליסטי של ישראל ככוח צבאי-גרעיני בלעדי באזור.

הוא יודע כי הסדרת תכנית גרעין אזרחית של איראן תעלה, בסופו של דבר, שאלות קשות לגבי המדינה היחידה באזור המסתירה את היכולות הגרעיניות הצבאיות שלה – ישראל. זו צביעות לשמה.

עם זאת, חשוב לזכור כי העיסוק הרב ב"איום האיראני" הוא גם הסחת דעת של ממשלת הימין בראשות נתניהו מהבעיה האמתית שלנו: הכיבוש האכזרי ושלילת הזכויות והחירויות מהעם הערבי-הפלסטיני.

באמצעות ליכוי המתיחות עם איראן, ובעזרת הברית שהוא רוקם עם מדינות המפרץ הריאקציוניות וארה"ב, שואף נתניהו להגיע לנורמליזציה עם העולם הערבי מבלי להידרש לפתרון צודק לסוגיה הפלסטינית.

אבל השאיפות של נתניהו לא יתממשו. למרות אמירתו השחצנית אחרונה של נתניהו באירוע בהתנחלות רבבה ("לא נחזור על שגיאות העבר, בכל תוכנית מדינית לא יעקף מתיישב אחד"), הפתרון האפשרי היחיד הוא שלום צודק לסכסוך הישראלי-פלסטיני: סיום הכיבוש והקמת מדינה פלסטינית, שירושלים המזרחית בירתה, בצד ישראל בגבולות ה-4 ביוני 1967.

נתניהו, נורקין (במרכז) וכוכבי בשבוע שעבר (צילום: משרד הביטחון)

מאת עאידה תומא-סלימאן

"איראן מאיימת לאחורנה בהשמדת ישראל. כדאי לאיראן לזכור שהמטוסים שלנו יכולים להגיע לכל מקום במזרח התיכון, גם לאיראן וגם לסוריה" – כך איים ראש הממשלה בנימין נתניהו בשבוע שעבר (9.7) במהלך סיור בטיסת F-35

ח"כ כסיף למח"ש: שוטרים תקפו אותי בהפגנת יוצאי אתיופיה

ח"כ עופר כסיף הגיש (10.7) באמצעות עורך דינו חיים יצחקי תלונה חמורה למח"ש. לפי תלונתו של ח"כ כסיף, שוטרים תקפו, דחפו וגררו אותו במהלך הפגנה. עוד הוא טוען כי נלקח ממנו מכשיר הטלפון האישי שלו, בו מצוי חומר רגיש של עבודתו בכנסת. כמו כן, העלה כסיף חשש כבד כי חומרים שתיעד בהפגנה נמחקו ממכשיר הטלפון.

כל זה התרחש בעת הפגנת יוצאי אתיופיה נגד הגזענות והאלימות המשטרית בשבוע שעבר (3.7) ליד מגדלי עזריאלי בתל אביב. כסיף ליווה את העצורים אל לובי קריית הממשלה בו הוחזקו עד להעברתם לניידת, ואז לטענתו הותקף.

ח"כ עופר כסיף מסר בתגובה: "דווקא בהפגנה נגד האלימות המשטרית, חזינו במופע של רמיסת זכויות. זה החל באלימות נגד מפגינים והמשיך בניסיון למנוע ממני לתעד את האלימות. אך האלימות המשטרית לא תנצח את המאבק הצודק של הישראלים יוצאי אתיופיה, ולא תנצח שום ציבור המתקומם נגד גזענות. אני תובע למצות את הדין עם השוטרים שתקפו אותי והפריעו לי למלא את אחד מתפקידיי כחבר כנסת – לפקח על התנהלות השלטונות כלפי הציבור".

שיחה עם פרופ' יצחק (יאני) נבו, חבר ועד אקדמיה לשוויון: אנשי 'אם תרצו' פועלים להעלים את החופש האקדמי והמרחב הדמוקרטי

מאת יוסף לאור

אוניברסיטה על שם כדורי, נדבן יהודי. הוא הקים, עוד בתקופת המנדט, בית ספר בטול כרם בצד בית הספר לחקלאות כדורי המוכר לנו היטב. בית הספר הפך אוניברסיטה פלסטינית, שהיא קורבן להתנכלות של השלטונות הצבאיים בשטחים. יש למשל מטוחים בקרבת האוניברסיטה וכדורים

השבוע (18.7) יתקיים הכנס השנתי הרביעי במספר של ארגון אקדמיה לשוויון, התארגנות המרצים מהשמאל במוסדות להשכלה גבוהה בישראל. לקראת הכנס שוחחתי עם פרופ' יצחק נבו, המוכר גם בכינוי יאני. הוא מרצה לפילוסופיה באוניברסיטת בן גוריון בנגב וחבר ועד אקדמיה לשוויון.

אקדמיה לשוויון

האם תוכל לספר לי על החזון שמנחה את פעילות אקדמיה לשוויון?

أكاديميون من أجل المساواة

אקדמיה לשוויון היא ארגון חברים שנוסד ב-2015 ומאגד כ-500 חברות וחברים ממגוון מוסדות להשכלה גבוהה. החברים הם ממעמדות אקדמיים שונים ומגוונים – תלמידי מחקר, מרצים, חוקרים ואף גמלאים. זה ארגון חוצה מעמדות אקדמיים.

פגעו ברכוש האוניברסיטה. היו גם פעולות דיכוי ממשיות של שלטונות הצבא, כמו החרמת מחשבי האקדמיה. חברי וחברות אקדמיה לשוויון יצרו קשר עם אוניברסיטת כדורי והציעו סיוע ותמיכה. התקיימו כמה פעולות, היה ביקור של חברי אקדמיה לשוויון. היה גם כנס באוניברסיטת חיפה, במשותף עם אוניברסיטת כדורי – דבר שאינו נפוץ ביחסי האקדמיות הישראלית והפלסטינית. הקשר נמשך עד היום, ובמידה שנצטרך להושיט סיוע שוב, נתגייס בשמחה.

אנו רואים את האקדמיה כדמוקרטית, כלומר פעילה במרחב הדמוקרטי ומרחיבה אותו. לכן אנו פועלים לדמוקרטיזציה של האקדמיה.

מה הכוונה?

דמוקרטיזציה של האקדמיה – פירושה מאבק מתמיד בניסיונות לפגוע באנשי ונשות סגל בשל השקפותיהם הפוליטיות. ארגונים דוגמת אם תרצו ואקדמיה-מוניטור פועלים להצרת צעדי אקדמאים בשל דעותיהם הפוליטיות, לצמצום המרחב האקדמי והמרחב הדמוקרטי בכלל. הם מתוזמרים מלמעלה, אף שהם ארגונים סטודנטיאליים כביכול, ופועלים ככלי שלטוני לסתימת פיות.

חד"ש דורשת לפטר את השר פרץ

חד"ש דורשת לפטר לאלתר מתפקידו את שר החינוך ומנהיג הבית היהודי, הרב רפי פרץ, בגלל התבטאויותיו ההומופוביות ותמיכתו באפרטהייד. שר החינוך הנכנס אמר בסוף השבוע (13.8) בריאיון לחדשות 12 כי "אפשר לבצע טיפולי המרה" להומואים ולסביות, וטען כי אף עשה זאת בעבר. עוד הוא אמר כי הוא רוצה להחיל את הריבונות הישראלית על כל הגדה המערבית, בלי שיהיו לפלסטינים תושבי השטחים הכבושים זכויות אזרחיות, לרבות זכות הצבעה.

לפני זמן לא רב פרסם ארגון אם תרצו את דבר קיומו של "המלשינון", מעין רשימה שחורה של אנשי סגל מהשמאל. זה אמצעי השתקה של ארגון המאיים לצמצם עד אפס את המרחב הדמוקרטי והחופש האקדמי. לאור פעילות זו, הקמנו צוות עבודה לסולידריות עם אנשי ונשות אקדמיה שהפכו קורבן רדיפות של ארגוני הימין בקמפוס. אנחנו נתייצב להגנה על כל איש סגל שיירדף על בסיס השקפות פוליטיות.

ח"כ עופר כסיף (חד"ש) גינה בחריפות את דברי מנהיג הימין הקיצוני הדתי ואמר: "התמיכה בטיפולי המרה אינה גימיק בחירות, אלא עמדתו העקרונית של רפי פרץ". חברתו לסיעה, ח"כ עאידה תומא-סלימאן, הוסיפה: "הנסיגה של הערכים הדמוקרטיים מביאה בהכרח לנסיגה בזכויות האזרח, ואנו מוכרחים לדחוק את האנשים האלה מהשלטון. אך משום מה נאטמו אוזניהם של אבריי זכויות האדם הנאורים מתמיכתו של פרץ באפרטהייד באותו ראיון בו תמך בטיפולי המרה. לזה קוראים צביעות".

כמו כן, אנחנו נאבקים במעורבות של האקדמיה הישראלית בדיכוי צבאי ופוליטי, הן בשטחים הכבושים והן בישראל. בתוך האקדמיה גופא, אנו נאבקים גם בניצול יחסי מרות באקדמיה (בעיקר במישור של הטרדות מיניות) ובמצבים גלויים וסמויים של אי שוויון אקדמי.

"איך מי שמתכחש לזכויות עם שלם לעצמאות יכול להיאבק למען זכויות מוחלשים אחרים? והאם מהגינני של נתניהו לטיפולי המרה אנחנו יכולים להבין שהוא תומך באפרטהייד?", שאלה.

אשר לחלוקת המשרות באקדמיה, במצב העגום נוכחי אין ייצוג הולם למיעוטים אתניים, תרבותיים או מגדריים. אנו מבקשים להציע חלופות ממשיות לכל מדיניות של אי שוויון בנגישות להשכלה גבוהה.

איזו פעולה שיזם הארגון בשנים האחרונות זכורה לך יותר מכל?

הפעולה באוניברסיטת כדורי הייתה אחת הפעולות היפות ביותר של אקדמיה לשוויון. הסתבר לי שבטול כרם פועלת

הסיבות להפסד סיריזה בבחירות

הכלכלה היוונית תחת סיריזה לא עברה שינוי מבני. התוצאה הבלתי-נמנעת הייתה עוני מתמשך ומושרש. האבטלה אמנם ירדה מ-27% ב-2013 ל-18% ב-2019, אך העבודות החדשות היו באיכות ירודה, מסוכנות ולא מכניסות. ארגון העבודה הבינלאומי (ILO) מצא כי השכר הריאלי ביוון ירד משמעותית בשנתיים האחרונות, וב-2018 השתכר כשליש מהעובדים פחות מ-400 יורו בחודש (לפני מס). במהלך שנות שלטון סיריזה, למרות סיסמת הבחירות שלה לגבי "עמידה זקופה", הניצול במגזר הפרטי חצה כל גבול.

את העוני החריפה גם מדיניות הצנע וההפרטה בתחומי הרווחה, הבריאות, החינוך והדירור שאימצה סיריזה במסגרת חבילות החילוץ. כ-400 אלף איש היגרו מיוון בעשור האחרון – רבים מהם רופאים, מהנדסים ובעלי מקצועות חופשיים. יוון מאבדת את האוכלוסייה הצעירה והמיומנת שלה, בעוד ששיעור הילודה יורד ואוכלוסייתה מזדקנת במהירות.

בהבינה את ההשלכות החברתיות החמורות של מדיניות החילוץ, הכריזה סיריזה לקראת סוף הקדנציה שלה על מדיניות "חלוקה מחדש". עודפים מסוימים בקופת המדינה הופנו לגמלאים ולמשפחות בעלות הכנסה נמוכה. אך למדיניות זו אין דבר או חצי דבר עם מדיניות סוציאליסטית, שתכליתה לאזן את ההכנסה הלאומית לטובת העובדים ועל חשבון בעלי ההון. סיריזה לא עשתה זאת, אלא ביצעה צעדים מינוריים בשנת הבחירות בתקווה לשמור על השפעתה האלקטורלית. בדומה לכך, בפברואר 2019 "הועלה" שכר המינימום ל-650 יורו בחודש (להזכיר כי ב-2012 הוא עמד על 751 יורו בחודש!). ממשלת סיריזה פעלה גם לחתימת הסכמים קיבוציים בענפי הבנקאות, התיירות והכרייה. צעדים מאוחרים אלה היו חשובים מפני שאפשרו לסיריזה להימנע מירידה חדה עוד יותר בבחירות (ואכן, היא זכתה ב-32% לעומת 35% בבחירות הקודמות).

ציפראס, מצדו, מתכוון לבנות את סיריזה מחדש כמפלגת מרכז-שמאל ממסדית. אך המשך הדרך עבור השמאל הרדיקלי של יוון יהא מאתגר וידרוש מאבק ארוך וסבלני של החזרת השמאל כנוכחות בת-קיימא ואמינה בפוליטיקה. המשימה הראשונה היא ניסוח תכנית כלכלית לטובת העובדים והעניים. הצעות השמאל צריכות להתמודד עם הבעיות הקשות של החברה היוונית, תוך כדי תנועה לכיוון הסוציאליזם והתמודדות עם הפרת ההבטחות של סיריזה. בצד הצעדים הללו, על השמאל הרדיקלי לנסח מחדש את הדרישה לדמוקרטיה, לריבונות עממית ולזקיפות קומה לאומית – שכשלה סיריזה למלא.

כל תכנית סוציאליסטית ביוון תהא כרוכה בהתנגשות חזיתית עם הנושים של יוון, עד כדי קרע עם האיחוד האירופי. לכן חיוני להתמודד עם החששות של האנשים לגבי עזיבת האיחוד. זה היה אחד הנושאים הקשים ביותר עבור השמאל במהלך המשבר, ולא רק ביוון. על השמאל באירופה כולה לספק תשובה אידיאולוגית משכנעת ל"אירופיזם" הרווח – משימה שהוא אינו מצליח למלא בהצלחה.

נוסף לכך, על השמאל ביוון להתחבר מחדש עם מאבקי העובדים והתנועות החברתיות. אמון זה ייבנה מחדש בהדרגה. הוא חייב להתבסס על צורות חדשות של ארגון, המאפשרות דמוקרטיה פנימית והפונות לצעירים. הדרכים הישנות, כך נראה, כבר אינן משכנעות את הציבור היווני.

פורסם במקור באתר ג'קובין

ציפראס. צילום: סיריזה

מאת קוסטאס לפאביצאס, אתונה

תוצאות הבחירות ביוון בישרו שבוע שעבר על הניצחון של מפלגת הדמוקרטיה החדשה המרכז-ימנית. 40% מהקולות הבטיחו לה רוב מוחלט בפרלמנט. סיריזה, מפלגת השלטון היוצאת, השיגה 32% בלבד. ניצחוננו הלא-מפתיע של הימין נובע בעיקר מארבע שנות מדיניות הצנע של סיריזה, שפגעו באוכלוסיית העובדים (ובעיקר באלה בעלי ההכנסה הנמוכה והבינונית), בניגוד חריף להבטחותיה טרם היבחרה. סיריזה צמחה משולי הפוליטיקה היוונית ב-2012, והבטיחה לאתגר באופן רדיקלי את הסטטוס קוו היווני והאירופי. תוך ניצול גל הזעם העצום על מדיניות החילוץ המשפילה, היא השיגה 2.25 מיליון קולות והקימה את ממשלתה הראשונה בינואר 2015. סיריזה נישאה על גל אדיר של תקווה עממית ומעורבות גוברת בפוליטיקה גם לאחר כניעתה בקיץ 2015; וכראייה היא הצליחה לזכות בבחירות החוזרות בספטמבר אותה שנה בהשיגה 1.93 מיליון קולות. זרעי הניצחון של מפלגת הדמוקרטיה החדשה נזרעו בהמשך קיץ 2015, כאשר סיריזה נכנעה לנושים והפכה מפלגה ממסדית. ראש הממשלה היוצא אלכסיס ציפראס חתם על חבילת חילוץ שלישית ויישם בעקבות מדיניות כלכלית שהכתיבו האיחוד האירופי וקרן המטבע הבינלאומית. סיריזה קיבלה את תנאי החילוץ שכללו הטלת מסים כבדים על מעמד העובדים. המע"מ עלה לשיעור של 24%. המסים על עסקים קטנים ובינוניים עלו לשיעור של 29%, ולעתים נדרשו לשלם מס לשנה מראש. כמו כן, הועלו תעריפי הביטוח הלאומי והונהגו בצורה בלתי-שוויונית בין עשירים לעניים. כדי להשיג את יעדי העודף שנקבעו, צמצמה סיריזה בשיטתיות את ההשקעה הציבורית. כך ערערה את התשתית היוונית ואת הפוטנציאל היצרני שלה. וגרוע מכך, בלחץ הנושים טענה סיריזה כי מטרתה העיקרית – "להחזיר את יוון לשוקים". לשם כך התחייבה לבנות רשת הגנה של כ-40 מיליארד יורו כערוכה לפעילות חברות גלובליות ביוון. יצוין גם, כי בתגובה למשבר הכלכלי שריסק את הבנקים היווניים, החמיר ציפראס את המצב כאשר מכר אותם לקרנות השקעה ספקולטיביות זרות כחלק מתכתיבי הנושים. הגזירות הכלכליות שהטילו המלווים וקיבלה בהכנעה סיריזה – "ייצבו" את המשק היווני באמצעו דילדולו וחניקתו.

כפולה" בגלל האקסקלוסיביות היהודית של המדינה ובגלל שוליותם בתנועה הלאומית הפלסטינית. הם מושפעים מהמעגלים המקומי, האזורי והדתי, ומאמצים אסטרטגיות של היטמעות, היבדלות והסתגלות. לטענת המחברים, הציבור הערבי הוא "בעל זהות היברידית וכפולה, המצוי במצב שבין ישראליות לפלסטיניות". הם סוקרים מגוון צמתים: הפילוג במק"י, צמיחת שירת ההתנגדות, הקמת הארגונים הלאומיים בשנות ה-70, יום האדמה, האינתיפאדות הראשונה והשנייה והופעתם של זרמים פאן-ערביים ואסלאמיסטיים כזהויות פוליטיות בציבור הערבי בצד המפלגה הקומוניסטית. הפרק השלישי סוקר את השיח הפוליטי המבולבל (כך במקור) על "האביב הערבי" בתוך החברה הערבית בישראל. המחברים מבחינים בארבעה זרמים: הערבי-ישראלי, הקומוניסטי, הלאומי והאסלאמיסטי. הם מציגים את היחס האמביוולנטי לגבי עצם הגדרת "האביב הערבי" וחשיבותו.

עיקר הוויכוח מתעורר לגבי הנעשה בסוריה. חלק מהתגובות שהם מסקרים נבעו מההתנגדות לתמיכה הישראלית במרידה. התנועה האסלאמית תמכה במורדים בעקבות, וגם בל"ד תמכה בהתקוממות. שאלת מוסריות המלחמה בסוריה הועלתה גם בהקשר להשוואה בין סוריה לישראל: המחברים סבורים כי "השיח שמנהלים חוגים מפלגתיים וקהילת המשכילים הערבים סביב 'האביב הערבי' מעיד על תחושת משבר קשה בחברה הערבית – תחושה של אובדן העוגן המוסרי והמוראלי שהמרחב הערבי העניק למיעוט הערבי בישראל".

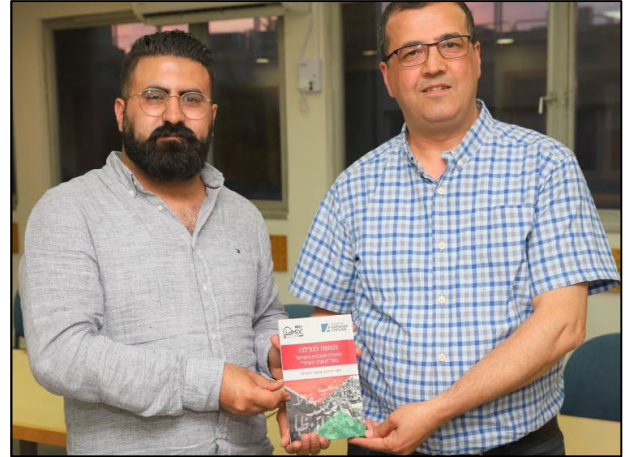
הסקירה בפרק נפרטת לעמדות של אינטלקטואלים ערבים רבים ואישי ציבור. לציבור שאינו נזיז מהעיתונות הערבית, סיכום העמדות מעניין וחשוב. עבורי היה זה הלזו של הספר. הפרק הרביעי עוסק בחשיבותם של הצעירים ואמצעי התקשורת החדשים ב"אביב". הפרק עוסק גם בעלייתן ובדעיכתן של כמה תנועות צעירים בקרב האזרחים הערבים. המחברים מנסים לענות על השאלה, מדוע לא היה אביב גם במרחב הפלסטיני. תחושות האכזבה והתסכול בקרב הפלסטינים נובעות מכך שההתקוממות הותירו את הסכסוך הישראלי-פלסטיני ללא מעורבות ערבית, ובמובן זה הפסיקו הפלסטינים לחוש עצמם כחוד החנית של הלאומיות הערבית. לפי המחברים, מדובר ב"נסיגת מעמדה של הלאומיות הפלסטינית בהווה הערבית המודרנית [...] 'האביב הערבי' רק החליש את העורף הלאומי והפוליטי של התנועה הלאומית הפוליטית וחיזק את מעמדה של ישראל באזור".

הפרק האחרון מושתת על שישה מחקרים וסקרים. ככולם בולטת האכזבה מאותו "אביב", המולידה דפוס של התבדלות מהמרחב, לוקליזציה של המאבק הפוליטי וניתוק בין התניית המאבק האזרחי למימוש המאבק הלאומי (כלומר תיעוד שיפור המצב הכלכלי-חברתי על פני פתרון הסכסוך הישראלי-פלסטיני, כמו גם עלייה במרכיב הזהות הישראלי והדתי על חשבון זה הפלסטיני בקרב האזרחים הערבים).

לדידם, התערעורת מצב המיעוטים הלא-מוסלמים במזרח התיכון מוצאת את ביטוייה בישראל בעיקר בקרב הנוצרים והדרוזים. בישראל מתבטאת תחושת המשבר וחוסר הביטחון בעליית קרנה של הזהות העדתית על חשבון זו הלאומית, בעליית שיעורי ההתנדבות לשירות צבאי ולאומי וכן במתיחות הבין-עדתית. לתובנות אלה יש השלכות גם על הרשימה המשותפת, על ההצבעה הערבית למפלגות הציוניות ולשיעור ההשתתפות בבחירות של האזרחים הערבים.

אבישי ארליך

יוסרי ח'יזראן ומחמד ח'לאילה. **נטושה לגולה: החברה הערבית בישראל בצל 'האביב הערבי'**. הוצאת מרכז משה דיין, 2019.

המחברים מציגים את הספר (צילום: מרכז דיין)

הציבור הערבי והאביב הערבי

"האביב הערבי" הוא אירוע חשוב ששינה את פני המזרח התיכון בעשור האחרון. הוא טמן בחובו פרץ ציפיות אדיר למען שינוי ורפורמה. משטרים ואידיאולוגיות קרסו, מהפכות ומלחמות אזרחים התחוללו. זאת בצד חורבן אדיר, אלימות, שכול, רעב ופליטות. המצב הכלכלי ורמת הביטחון האישי ברוח מדינות האזור נפגעו אנושות. עלייתם של זרמים אסלאמיסטיים קיצוניים פרמה יחסים בין עדות ומיעוטים שהתקיימו תוך סובלנות במשך מאות שנים.

האימפריאליזם והריאקציה הערבית לא מוגרו, והתלות בהם גברה. המשטרים בסוריה ועיראק לא התייצבו. המלחמות בתים ובלוב נמשכות. במרוקו ובסודאן יש גלים חדשים של מרי נגד שלטון סמכותני-צבאי. אנחנו בעיצומו של תהליך קטליזמי, שקשה לסכמו בהיעדר פרספקטיבה היסטורית.

כיצד השפיעה רעידת אדמה מתמשכת זו על הדינמיקה הפנימית של החברה הערבית בישראל ועל יחסה למדינה? מעט מאד נכתב, עד כה, על נושא זה. ביוני האחרון ראה אור ספרם של ד"ר יוסרי ח'יזראן ומחמד ח'לאילה, "נטושה לגולה: החברה הערבית בישראל בצל 'האביב הערבי'".

הספר מנסה לענות על שאלה זו, והוא חריש ראשון המעורר מחשבה ודיון בנושא.

בספר חמישה פרקים. בפרק הראשון סוקרים המחברים תיאוריות שונות לגבי האביב הערבי: מדוע פרצו ההתקוממות במקומות שונים, ולמה פסחו על המונרכיות הערביות. חוקרים ישראלים רבים השתמשו באירועים לחיזוק הטענה לפיה אי היציבות באזור אינה נובעת מאי-פתרון הסכסוך הישראלי-ערבי, אלא מ"כשל מערכת של המדינה הערבית" (כך למשל לפי חגי ארליך ושמעון שמיר).

בתוך כך, אלה בחרו להתמקד רק בהיבטים המדיניים והאסטרטגיים של "האביב הערבי" – כלומר בהשפעת האירועים על הסכמי השלום של ישראל, על המשך התהליך המדיני ובהודמנות לישראל למצוא בעלי-ברית חדשים. בניגוד לעמדות אלה, טוענים ח'יזראן וח'לאילה כי יש לחקור גם את הרלוונטיות של האירועים לחברה הערבית בישראל.

בפרק השני מופיעה סקירה היסטורית של מעמד המיעוט הערבי-פלסטיני בישראל ושל קשרי הגומלין הפוליטיים בין המיעוט למרחב. ערבים חיים בישראל במצב של "שוליות

השקת פורום אדום-ירוק

משותפת ודיון מעמיק בטקסטים נבחרים. בחלק א', הנקרא "בין מעמד למגדר: תיאוריות של דיכוי ושחרור", יתקיימו הרצאה (יום ד', 17.7) ומפגש קריאה ודיון (ד', 24.7). המפגשים יתקיימו בשעה 20:00. המפגשים יעסקו בשאלות מי הם המדוכאים בעלי הפוטנציאל להיות הסובייקטים המהפכניים בקפיטליזם של המאה ה-21, וכיצד אפשר להבין את דיכויים ומאבקים לשחרור.

המפגשים יתייחסו לתיאוריות עכשוויות של מעמד והקשר בינו לבין מגדר וגזע, כמו גם למערכות הדיכוי השונות: פטריארכיה, אימפריאליזם וניאו-קולוניאליזם. בחלק ב', הנקרא "סוציאליזם בעידן המשבר הסביבתי: תיאוריות של משבר ואלטרנטיבות", יתקיימו הרצאה (ד', 31.7) ומפגש קריאה ודיון (ד', 7.8). שני המפגשים יעסקו בהבנת הפנים השונות של המשבר הנוכחי בקפיטליזם ובפתרונות למשברים שמציע הסוציאליזם בן זמננו.

הדיונים יתייחסו למשבר האקולוגי, לעלייתו המחודשת של הפשיזם, לסתירות הפנימיות בתהליכי הגלובליזציה והניאו-ליברליזציה, ולמופעי המשבר הכלכלי בעידן של אוטומטיזציה וחוסר ביטחון כלכלי.

במפגשים יוצגו ניסיונות של הוגים מרקסיסטיים עכשוויים להציב אלטרנטיבות סוציאליסטיות להתמודדות עם המשברים הסביבתיים.

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

פאטימה - פיליפ פוקן

2015, צרפת (צרפתית; כתוביות באנגלית)

מוצ"ש, 20 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

שיעורי יוגה חברתית

שיעורי יוגה חברתית יתקיימו בימי ג' בגדה השמאלית

שיעור ראשון: ג', 23.7, 17:00, אחד העם 70, ת"א

גלריית הגדה השמאלית

"בין העושר להשפלה" תערוכה חדשה של הצייר

עידן ארז. שעות הביקור: יום ה' (14:00-17:00)

ושישי-שבת (11:00-14:00). אוצר: יואב אפרתי

פתיחה: יום ה', 25 ביולי, 20:00, אחד העם 70, ת"א

התערוכה תינעל ב-22 באוגוסט

החודש (יום ג', 23.7) יתקיים כנס חגיגי לייסוד הפורום הסביבתי של חד"ש, פורום אדום-ירוק. את הקמת הפורום יזמו פעילי חד"ש המבקרים את היעדרותו של משבר האקלים והמאבק הסביבתי כמעט לחלוטין ממערכות הבחירות הקודמת והנוכחית.

אף לא אחת ממפלגות הממסד לא ביקשה להשמיע את קולו של המאבק הסביבתי, הצובר תאוצה (בעיקר בקרב צעירים) בארץ ובעולם.

באירוע ההשקה יינתנו כמה הרצאות קצרות, במשך 12 דקות כל אחת, מפי דוברים השותפים להקמת הפורום: דניה ואקנין תדבר על תכנון עירוני ירוק; למא גנאיים תספר על מאבק הנוער במשבר האקלים; מתן קמינר ירצה על האפשרות של "גריין ניו דיל" בישראל; עבד נמארנה יספר על שותפות ערבית-יהודית במאבק הסביבתי בגליל; ואיתי אקנין ידבר על חלקה של תעשיית הבשר בזיהום הסביבה.

האירוע יתקיים במועדון גדה השמאלית (אחד העם 70, ת"א) ויימסר בו מידע בדבר המשך פעילות הפורום.

מרקסיזם במאה ה-21:

סדרה רעיונית של מק"י

סניף ת"א של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) יזום קורס פתוח לקהל הרחב שיציג את הסוגיות, ההוגים והזרמים המרכזיים בחשיבה המרקסיסטית במאה ה-21. הקורס יכלול שתי הרצאות פתוחות שיספקו סקירה רחבה ותמונת מצב של ההגות המרקסיסטית במאה ה-21 ושני מפגשים של קריאה

המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י)

אבלה על מותו של החבר

עלאא מורקוס

ומשתתפת בצער המשפחה

וחברי סניף כפר יאסיף

סניף חיפה של המפלגה הקומוניסטית

הישראלית (מק"י)

אבל על מותה של החברה

עו"ד נאילה עטיה

ומשתתף בצער המשפחה